

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Mesečna opravila. — Bogumil Selski: Čebela pri različnih narodih. — Jan. Jurančič: Podatki o prenovljenju satovja. — Fr. L.: Kako si vzgojiti izvrstne čebele? (Dalje). — P.: Odmevi. — Dopisi. — Raznoterosti. — Čebelarski učni tečaj. — Pozor čebelarji! — Naznanilo. — Oznanila.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

Mali traven.

Kdor je že v prvih lepih, toplih dneh pretečenega mesca pregledal svoje plemenjake, odstranil plesnjive ali pokvarjene satnike, osirotelemu čebelnemu ljudstvu matico pridjal ali pa ga drugemu pridružil, nepotrebne satnike odvezel in shranil, slabičce združil, panjove očistil in zopet dobro odel, kakor je bilo svetovano v navodilu za mesec sušec, potem za ta mesec še preostaja:

1. Skrb, da bodo imele čebele dosti zaloge dobrega medu. Najboljši je ajdov, najslabši jelov in sladkorni. April pripravlja, ali celo dela roje. Obnožne o lepem vremenu povsod dosti, a medu še malo, ako sadno drevje ne cvete. Mlade, plodne matice stavijo veliko zalege. Zato med izginja iz satnikov in katere čebele ga pogrešajo in ga v naravi ne morejo dosti dobiti, mečejo iz panjev črve in bube, seveda v škodo lastniku, ki si gotovo želi dobiti zgodnje roje.

2. Kdor imaš prav močne čebelne plemenjake z izvrstno matico, kakor tudi še dobro založene z medom, lahko pričneš sredi tega mesca s spekulativnim pitanjem, ki obstoji o tem, da trikrat na teden ali pa ob dan, eno-dve

navadni žlici ajdovega, z vodo razredčenega in mlačnega medu zvečer ob mraku v plitvi posodici v panj pomakneš pod gnezdo ali pa nad gnezdo, na pr. v pitalnem balonu. Nasledek tega pitanja je vzpodbujenje mlade matice k obilnejšemu nastavljanju zalege. Včasih se tako spekulativno pitanje posreči — včasih pa ponesreči. Čebele se res hitreje množijo, ako vmes ne nastane premrzlo vreme, radi katerega bi morale zapustiti zalego in se zopet stisniti v zimski čebelni grozd. Nasledki opustitve zalege so za čebelarja silno nevarni, ker povzročijo pogostoma gnilobo plodu.

Drugikrat se isto pitanje v toliko posreči, da čebelar ob ugodnem vremenu res silno pomnoži število svojih čebel, a ko prično mlade čebelice ob lepem vremenu izletovati na pašo, pa se nebo pooblači, mrzli severni veter potegne, potem uboge čebele otrpnejo. K temu morda še kaj dežja — in zguba je nenadomestna!

Otrpnjene čebele pobirati, ali z blatom onesnažene nazaj v panj devati, je brezuspešno delo! Saj še ne vemo, iz katerega panja so, ako nimamo samo enega, in čebele pomazane z blatom, v panju tako ne ostanejo, kakor bi jih bilo sram v taki uniformi stopiti pred kraljico! Take na pol otrple čebele je najbolje streti, da se revice ne mučijo dolgo.

Včasih pa vreme ne nagaja, nagaja pa paša. Čebel dosti, paše pa nobene, ker ni za nektar ugodnega vremena. Takrat vzemi lonec medu in hodi od panja do panja, kakor ob „ohceti“ ter prilivaj — ne žejnim — ampak lačnim, kakor si storil lanski majnik!

Zato mislim, da je pametno, tako spekulativno pitanje priporočati le skušenim in previdnim čebelarjem, nikoli pa začetnikom!

Tem priporočam imeti močne panjove z mladimi maticami in oskrbeti iste z dobrim medom. Taki plemenjaki se sami množijo in dajo dosti zgodnje roje, če je ugodno vreme.

3. Čebele porabijo za svojo zalego tudi zelo veliko vode. Toraj skrbi, da jo bodo imeli vselej dosti v bližini čebelnjaka. Ta mesec je kaj rado spremenljivo vreme, kmalu solnce, kmalu dež ali pa sneg. In če dobi mrzel veter čebele daleč od čebelnjaka, ne vrnejo se več, zlasti ako padejo v senco. Zato jim prihranimo vsaj izlete po vodo, po katero gredo tudi ob mrzlejšem vremenu, tudi s tem, da jih napajamo v panju.

4. Ob cvetu češnje — ugodno li vreme — prično čebele z novo stavbo satnikov.

V panjovih z nepremakljivim satovjem se izreže nekaj satovja zadej, ali pa se tudi spodreže, da dobijo čebele dosti prostora za stavbo in matične celice.

V panjovih s premakljivimi satniki prične se razširjati vališče.

Pred srednji sat v vališču obesi se prazan sat. Čez par dni — če paša vstraja — obesi se zopet en prazen sat za ta srednji. Čez dober teden lahko pred oba ta nova satnika prideneš po jeden prazen sat itd.

Seveda mora biti vališče, ko ga pričneš razširjati, že polno mladih čebelic, ki so že srednji sat zapustile, vališče polno čebel in matici mora prostora primanjkovati za zalego!

Če bi bilo vališče na pol prazno, bi bilo nespametno, vališče razširjati!

Letos bodo čebele neenako napredovale. V ravninah bodo že češnje odcvetele — ko bodo te vrstice objavljene! V hribih in sploh višje položenih krajih bodo pa sredi aprila cvetele mesto v začetku maja.

Marc je bil za naše ljubljenske kaj ugoden! Toplo in paše dosti! Sredi omenjenega mesca so brale pri nas resje, kakor v jeseni ajdo. Pa so tudi šle, da jih je bilo veselje gledati. Narava je sama spekulativno pitala — če le ni začela prezgodaj!

5. Mnogi čebelarji imajo navado, koncem tega mesca svoje panjove glede moči zravnaniti. Slabšim pridajajo iz močnejših nekaj zrelega plodu. Tudi v tem je treba previdnosti, da močnim preveč neodvzameš! Mislim, da si bolje stoji trden kmet, kot trije ubožni kočarji! Upam imeti več dobička od enega močnega panja, kakor od 3—4 slabičev. Močan panj mi da dva roja (trekovca ne sprejemem) — in to zgodaj, če je vreme ugodno, in koncem leta tudi ob slabši letini nekaj medu. Kaj pa slabiči? — Nič!

Če pa tak močan panj noče rojiti, naredimo sam roj — umeten sicer pa tudi dober!

6. Kdor moreš, sadi in sej medonosne rastline, ali pa vsaj vplivaj na druge, ki so dobre volje in znajo ceniti našo kmetijsko panogo!

7. Brez potrebe ne odpiraj panjev, in čebele, v katerih si se prepračil, da so v redu glede matice in medu, pusti lepo v miru! Le dno panjev večkrat očisti voščenih drobtin, da se v njih molji ne zaredé. Pa to lahko narediš brez vsega nepotrebnege ropota in vznemirjevanja čebel, ako imaš pod okencem malo zapornico, da zamoreš dno panja postrgati.

Čebela pri različnih narodih.

(Bogumil Selski).

Pod tem naslovom nameravam, če mi Bog zdravje in veselje da, od časa do časa v negotovih obrokih priobčevati zgodovino čebelarstva v orisih. Opisati pa ne nameravam samo, kako so čebelarili razni narodi in naši pradedi v davnini, mika me tudi tuintam povedati, kakšen ugled je imela čebela v življenju raznih ljudstev, kakšno stališče je zavzemala v njihovem čuvstvanju.

Narod na pr. pripoveduje, da se morajo panji pri smrti čebelarjevi privzdigniti, ali se pa mora nanje potrkati ter čebelicam povedati, da je njihov gospodar umrl. Pravljica pripoveduje tudi, da je Odrešnik, ko je še hodil po zemlji, iz svoje dlani izrezal čebelo, da se torej hudo pregreši, kdor čebelo iz hudobije ubije, kakor se tudi sreča izogiblje onega, ki panje žveplja iz dobičkarije.

Razun človek le čebela umira,
Ker vosek za cerkveno lučico nabira.

V teh dveh kratkih vrsticah je slov. pregovor nežno povedal s kako ljubeznijo naš narod goji čebele, toda čudom se bodemo čudili, kako so tudi drugi narodi

negovali in ljubili čebele, kak velik pomen je zasegla v njihovem mišljenju in življenju čebela. Skrivnostno življenje č belino je mikalo duh človeški v različnih časih, da je snoval različne razlage čudes v panju; čebela mu ni bila več navadna, vsakdanja žival, nekaj čudovitega, tajinstvenega je odsevalo od nje; pripisovali so ji posebne darove, gojili so jo s posebno ljubeznijo. Kako se je vse to razvijalo tekom stoletij, vse to hočejo kratko orisati moje skromne vrstice. Da mi pa ni treba kasneje pri posameznih narodih opisovati raznih vrst čebel, naj mi je dovoljeno, tu v nekakem predgovoru označiti čebelna plemena.

Znanost razločuje več pasem čebel. Severna čebela (tudi temna, črna, nemška čebela) je temne, črnkaste barve; ko prileze mlada čebelica iz zibelke, je sicer siva, toda kmalu počrni. Nahaja se po vsi Nemčiji, pa tudi v Ameriki, Rusiji, Franciji, Španiji, Dalmaciji, Bosni in Hercegovini; pohlevna je, nabira pridno med in ne roji posebno rada. Na luneburški poljani v severni Nemčiji se nahaja takozvana poljanska čebela, ki je pa navadna severna čebela; le roji zelo rada, kar je posledica načina čebelarjenja v ondotnih krajih.

Naša siva kranjska čebela je pravzaprav podpasma severne čebele, od katere se razločijo po svetlosivih zadnjih obročkih in po obilnejem rojenju; krotka in mirna je ter nabira posebno pridno med.

Laška čebela (tudi rumena ali ligurska imenovana, po pokrajini Liguriji v gornji Italiji okoli Genove) je rumene barve. Dzierzon jo je vpeljal na Nemškem ter je s križanjem med njo in severno čebelo dokazal deviško zmožnost zaroda matice (partenogenezo). Laška čebela je pridna, toda pika raje ko naša domača čebela; tudi ni tako utrjena kot naša in zalega rada pri nji začne gniti, posebno v mrzlih krajih, kjer matica spomladi prekmalu začne staviti zalego. Laška čebela je razširjena po južnem Francoskem, Siciliji, Mali Aziji in po vsi Italiji.

Grška ali ciperska čebela je najlepša od vseh. Najbolj je še podobna laški čebeli, toda barva obročkov je še bolj svetlorumena in tudi spodnji deli obročkov so rumeni, kar se pri laških čebelah ne vidi. Grof Kolovrat na Češkem (in kasneje Amerikanec Frank Benton) jo je prvi vpeljal iz otoka Cipra. Čebela je lepa, pridna in zelo rodovitna, toda jedno napako ima — pika sila rada. Zato se dandanes tudi malo več čuje o nji. Tudi kavkaško čebelo prištevamo med rumene čebele.

Egiptska čebela je zelo podobna ciperski čebeli, le bolj belkaste dlake in za spoznanje manjša je. Friderik Viljem Vogel jo je na Nemškem dalje časa gojil in preskušal, toda spoznal je, da za praktično čebelarstvo nima pomena. S križanjem med severno in egiptsko čebelo je zaredil čebelo, ki je bila podobna laški ali ciperski čebeli. Zato sodi (in brzčas po pravici), da ste severna in egiptska pasma prvotni pasmi, iz katerih so se vsled različnega podnebja in drugih življenskih okoliščin razvile druge pasme.

Poleg egiptске čebele se nahaja v sredini Afrike še rujavkastorumena afriška čebela in pa črna madagarska čebela na vzhodnoafriških otocih.

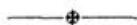
V Aziji biva več vrst čebel, tako velika malajska čebela na južnoazijskih otocih (apis dorsata), rumenkaste barve, dolgega života, ki ne živi v duplih

in votlinah, ampak stavi satovje na prostem med vejami. Večja je kot navadna čebela ter se od vseh drugih čebel razločuje v tem, da ima na zadnji nogi krtačico iz 13 dvovrstnih dlačic. Naša navadna, kakor tudi vse druge čebele imajo krtačice iz 10 vrst trdih poprečno stoječih dlak.

Mala južnoazijska čebela (*apis florea*) je velikosti majhne muhe ter meri komaj četrti del naše čebele. Indijska čebela je polovico manjša od navadne čebele ter je črnkaste barve, z dvema rudečima obročkoma. Na otoku Javi v južni Aziji živi tudi mala čebela brez žela. Javani jo gojijo v posebnih panjih. $\frac{1}{2}$ do $\frac{3}{4}$ čevlja debelo, 3—4 čevlje dolgo bambusovo palico razkoljejo po sredi, izdolbejo in zopet zvežejo. Vosek te čebele je črnkast, mehek in sluzast.

Kitajci imajo dvoje vrst čebel; večje se bojè zaradi pika, ta tudi ne ostane v panju, manjša je pa 1 cm dolga ter ima rudečerumene dlačice na črni koži; kožica med trebušnimi obročki je rumena. Njeno želo je prav kratko in pik povzroči le malenkostno srbečico.

Poleg teh pasem je več kot sto vrst čebel, ki pa niso tako koristne kot naša domača čebela ter se v svoji naravi že bližajo čmrljem. *)

Podatki o prenovljenju satovja.

(Spisal Jan. Jurančič).

V novejšem času se pogosto sliši in čita, da se naj stareje satovje večkrat obnovi. V panjih z nepremakljivim satovjem postopa se v ta namen zlasti na dva načina: Oni čebelarji, ki v jeseni po končani paši svoje gotovo število, na pr. tretjino ali polovico vseh panjev poderejo, t. j. zažveplajo, izberejo za pleme zlasti take panje, ki imajo le eno- ali dveletno satovje, druga ljudstva pa pomorijo, da odstranijo prestaro satovje; pri tem pa ne upoštevajo, da ravno v izrojenih starcih svoje najboljše mlade matice pomorijo, stare matice prvičev, kateri imajo seveda lepo mlado satovje, pustijo pa za nadaljnji obstanek svoje, ne preumne čebeloreje. Ravno s tem se je zakrivilo in se še mnogokrat zakrivi, da se veliki, polni čebelnjaki v teku nekaterih let izpraznijo. Po drugem načinu pa obnavljajo satovje oni čebelarji, ki stanujejo v krajih brez jesenske paše; ti-le dobijo manj rojev, za to morajo večinoma vse panje prezimiti, odjemljejo le oni med, kar ga je čez zimsko potrebo odveč, satovje obnovijo pa spomladi s podrezovanjem na ta način, da v enem letu izrežejo eno polovico, v drugem letu pa drugo polovico vsega izdelka. Ta metoda je pa le tam uporabna, kjer je pomladna paša jako dobra, da zamorejo čebele izrezani prostor še zgodaj izpolniti.

*) Prošnja: Vse drage čebelarje, katerim je kaj znano o naših slovečih čebelarjih (Jerič, Porenta, Goličnik, Sumper, Jonke, Pagliaruzzi, Mašera, Jugovec, Danjko, Žemlja i. t. d.), naj blagovolijo sporočiti uredništvu, kar jim je znanega o njih. Vsaka še tako mala črtica bo zanimala. Prosim tudi vse prijatelje čebelarstva, da nabirajo čebelarske vraže, reke, pregovore in navade ter jih pošiljejo uredništvu. Le na ta način se zamore dobiti kolikor toliko popolna slika slovenskega čebelarstva.

V novejih panjih pa, kjer je satovje premakljivo, se stari sati lahko spoljubno, oziroma po potrebi z novimi zamenjajo ali nadomestijo. Znano je, da vsaka mlada čebela po izvalitvi zapusti v celici neko tenko, takomenovano levno kožico, in vsled tega bi morale postajati celice vedno manjše, tako, da bi postale slednjič za razvitek mladih čebelic premajhne. Dasi je na tem nekoliko resnice, vendar ni stvar tako nevarna, kakor se naravnost sodi. Skušnja uči, da čebele večinoma izgrizejo levne kožice ter jih zlasti od celičnih sten odstranijo, le celičnega dna jim ni mogoče kožic oprostiti. Vsled tega postaja le srednja stena (medstena) starejega sata debelejša, celične stene se pa le jako malo odebelijo. Trditev, da se izležejo v starejih satih manjše in bolj slabotne čebele, je torej večidel na podlagi zmote. Sicer je celo znana stvar, da se nahaja v nekaterih panjih mnogo čebel, ki so manjše od navadnih, pa temu ni krivo staro satovje, temveč mnogo lažje je tega krivo pomanjkanje živeža in gorkote v času razvitka, torej pomanjkljiva odgoja itd. Saj se je dokazalo s poskusi, ko se je matica prisilila leči čebelna jajca v trotove celice, da niso bile iz teh jajčic izlezene čebele nič večje od navadnih. Sicer je pa mlada čebela, hitro ko izleze iz celice, manjša in še le v teku 2—3 dni popolnoma doraste; zlasti se pa opazajo manjše čebele o času slabe paše in sploh, ako so se stradane, ker se vsled tega mehkejši organi telesa nekoliko skrčijo. Iz tega vzroka so tudi roparice, ko prihajajo v panj, videti nekoliko manjše od onih, iz paše prihajajočih čebel, koje imajo želodčke napolnjene; ravno tako se vidijo nekoliko večje tudi one mlade čebele, katere redijo zalego ali pride-lujejo vosek, ker imajo vedno težko obložena prebavila. Nekoliko je pa pri opažanju večjih in manjših čebel tudi dozdevanja in domišljije, zlasti pri manj večjih čebelarjih.

Vendar pa na to omenim nekoliko iz lastnega življenja. Pred mnogimi leti hodil sem pogosto k nekemu čebelarju, ki je imel lepo število čebelnih ljudstev v samih navadnih, slamnatih panjih, kakoršne so imeli sploh v našem kraju. Omenjeni čebelar mi je povedal nekega dne, da je dobil roja, „prišleca“, in sicer je mož trdil, da je bil ta roj „divjak“. „Iz česa sklepaš to?“ — ga vprašam. „Ker so čebele bolj majhne in jako hude — res divje“ — bil je odgovor. Sicer bil sem še takrat slab opazovalec čebel, pa vendar se mi je zdelo, da so bile one čebele res nekoliko manjše in nekako drugačne. V teku par mesecev se je pa cela stvar tako daleč spremenila, da čebele imenovanega prišleca niso bile nič drugačne od drugih. Bilo bi torej vendar mogoče, da je bival oni roj res v kakem gozdnem duplu, kjer je imel že veliko let staro satovje ali ga je pa njegov mnogoletni divji živelj različno od drugih čebel označil, ki se je pa potem v spremenjenih razmerah zopet izpremenil nazaj v prvotno enakost z drugimi čebelami.

Ne da se tajiti, da jako staro satovje ni tako ugodno čebelnemu razvitku, kakor mlado, ker se v teku mnogih let vendar v celicah nabere mnogo ostankov od levnih kožic. Zlasti še dno celic, ki postane jako debelo, ovira medsebojno ogrevanje zalege skozi debelo medsteno od obeh nasprotnih strani sata, t. j. da ličinka, oziroma buba, ki je v celici na eni strani sata,

ne čuti skozi debelo celično dno gorkote svoje sosede-ličinke na nasprotni strani.

Vprašanje, kako dolgo je satovje rabljivo v vališču, je jako relativno; nekateri skušeni čebelarji trdijo, da so rabili satovje 20—40 let brez vseh neugodnih posledic, jaz sam iz svoje skušnje ne morem nič gotovega povedati, le toliko lahko rečem, da imam še nekaj satovja gotovo blizo od začetka svoje čebeloreje, t. j. nad 15 let. Dasi bi nikomur ne svetoval rabiti v vališču vedno naprej eno in tisto staro satovje, vendar je zgoraj omenjeno v dokaz, da glede obnovitve ne smemo biti preboječi ter da se panj z nepremakljivim izdelkom brez vsega pomišljanja glede starosti satovja sme pustiti kakih 10—12 let pri miru.

Premakljivo satovje rabimo v vališču navadno tako dolgo, dokler ga še svetloba nekoliko prešinja, ako ga podržimo proti solncu, t. j. dokler je še nekoliko prozorno. Ko je pa enkrat celo črno in proti solncu popolnoma neprozorno, rabi se še nadalje v medišču. Omeniti je še, da se naj pri premakljivem satovju gleda na to, da se pri obnovitvi v jeseni ne devajo celo novi, beli sati v sredino zimskega sedeža, temveč nekoliko stareji, rujavi, ker poslednji mnogo bolj gorkoto držijo, so torej za prezimovanje boljši; sicer se pa naj že od pomladi naprej gleda na to, da se prestaro satovje iz sredine gnezda pomika vedno bolj proti kraju ter se nadomestuje z mladimi, oziroma umetnimi sati.

Kako si vzgojiti izvrstne čebele?

(Piše Fr. L.)

(Dalje.)

Kaj pa barva? Ali tudi ta kaj vpliva na kakovost čebel?

Barva označuje čebelno pleme in loči ista med seboj. Naše čebele — pristne kranjice — imajo sivkaste obročke. Pa takih ljudstev, da bi ne bilo vmes kaj čebel z bolj rumenkastimi obročki, je menda zelo malo. V bolj goratih krajih se ložje dobijo, kakor v ravninah, kjer se dostikrat med čebelarji iz poklica dobi tudi čebelar, ki ima čebele le za zabavo. Tak čebelar bogatin ne zahteva od svojih čebel nobenega dobička in par stotakov gori ali doli, kaj mu mar? Napravi si eleganten pavilon na svojem grajščinskem vrtu in ker se mu zdijo čebele sosedov prenavadne za tako lepo prebivališče, naroči si lepe lahinje ali pa še lepše cyperke. S tem pa seveda polagoma zmeša domače pleme s tujim in te mešanke širijo se potem po celi okolici. Ker se tak „Sportsmann“ v gore ali pa v hribe ne naseli, in hribovci nimajo navade od dolincev čebel kupovati, vedoč, da je njihovo hribovsko pleme zoper mraz bolj utrjeno, zato se pristno domače pleme ložje pri njih dobi. Lansko leto me je obiskal prijatelj čebelar iz ljubljanske ravnine in takoj je opazil, da so naše čebele bolj pristne kranjice, kot čebele v ravnini.

V severnih krajih imajo tako imenovano nemško, črno čebelno pleme, a te prave so bele vrane! Videl sem tamkaj dosti čebelnjakov, a so v njih

naseljene same mešanke domačega plemena s kranjskim ali laškim. Pa vsaj tudi ni mogoče, da bi bilo drugače. Na Češkem in Moravskem je brezštevila čebelarških društev in podružnic in te večjidel za svoje ude naročajo kranjske čebele, zlasti pri baronu Rothschützu.

Čebele delavke podedujejo navadno barvo po očetu trotu. Nasproti temu pa troti po materi. A dasi barva ne vpliva na kakovost čebelnega ljudstva, ampak le označuje pleme in plemensko vrednost, vendar si vsak čebelar želi imeti pristno pleme brez mešanice.

f) Pač pa ni vse eno, ali so čebele mirne in krotke, ali pa hude.

Kranjske so znane kot pohlevne živalice. Nemške črne, pa še bolj laške in cyperke so togotne.

Ko sem še kot otrok obiskaval domačo ljudsko šolo, naročil je moj g. stric k svojimi črnkastimi nemkami en panj pristnih čebel na Laškem. Te laške lepotice so pa bile tako hude, da se nisem smel ob vročem dnevu nikoli k čebelnjaku približati! Takoj so mi bile v laseh in podile me po vrtu, kolikor so me noge nesle. Zastonj je klical smejoči se striček: „Stoj! Bodi pri miru! Suknjo potegni čez glavo!“ Nisem imel časa poslušati!

Nekoč so me tako opikale, da sem bil dva dni slep na obeh očeh! A zato so mi pa plačale v jeseni bolečine. Toliko medu še nisem nikoli polizal kot takrat. Kmalu sem pozabil na bolečine.

Torej glede krotkosti so čebele različne. Pa vsaj je tudi med čebelami domačega, istega plemena precejšen razloček. Nekatero so tako mirne, da jim lahko vse satnike odvezam, pregledam in zopet nazaj vložim, ne da bi katera poskusila me pčiti. Pri drugemu pa se sipljejo na me žela, da jih sproti ne utegnem odstranjovati. Seveda vpliva na njihovo „dobro voljo“ vreme, gorkota, čas, čebelarjeva ročnost, duh roke itd.

Gotovo pa je, da je vsako opravilo pri mirnih čebelah bolj prijetno, kot pri srditih in hudih. Res je tudi, da so čebele toliko bolj mirne, kolikor večkrat vidijo svojega oskrbnika pri čebelnjaku. Privadijo se ga!

Ko smo nekoliko premislili, kakšne lastnosti bi imelo imeti zares dobro, zlahtno čebelno ljudstvo, odgovorimo si sedaj na glavno vprašanje: „Kako si vzgojiti taka čebelna ljudstva?“

I.

Dobičkonosna čebeloreja je odvisna od lastnosti čebelnega ljudstva, to pa zopet je odvisno od kakovosti matice. Zato je vsakemu znano, da moramo pred vsem vso svojo pozornost obrniti na vzgojo matice. Je matica slaba, škoda potem panja, v katerem živi in životari tako bedno ljudstvo! Slabe so njene hčerke, slabi sinovi — vse skupaj male vrednosti, in lastniku niso ne v veselje, ne v dobiček, ampak radi mogočega oplemenjenja drugih kraljičin po takih trotih — v škodo!

Torej prvič treba izvrstne matice vzgojiti. To je preimena naloga naprednega čebelarja! V vsakem večjem čebelnjaku, ki ni na samotni, ločen od drugih sosednih čebelnjakov z veliko daljavo ali visokimi hribi in gozdi, najdemo panjove, ki so gledé kakovosti čebelnega ljudstva silno različni.

Nekateri plemenjaki silno radi rojijo, drugi pa pridno med berejo, rojijo pa poredkoma. Vmes najdemo pa tudi take, ki nekako zavzemajo srednjo pot med prej imenovanimi. Te poslednje najbolj obrajtam, ker so gledè užitka najboljše. Od takih dobim (če ugodno vreme!) zgodnje in čvrste roje. Po rojenju odstranijo hitro trote in skrbijo nemotene za medarenje. Seveda, jaz tukaj ne vpoštevam čebelarje veletržce, ki imajo bržkone najraji nezmerne rojivke, ako jim roji — tudi slabši — donašajo lepi izkupiček. Znano mi je, da morajo ti kupovati med iz tujega, da morejo svoje rojivke prezimiti. Jaz imam v mislih le domačo čebelorejo, ki nam ima donašati dosti medu za domačo potrebo, nekaj medu in rojev za prodajo ter služiti nam tudi v zabavo v prostih urah. Saj takih čebelarjev je med nami malo, kateri bi zahtevali, da bi jih le čebelarija redila. Nezmerne rojivke, ako ni posebno izvrstne pozne jesenske paše, ne morejo se nikdar za zimo s potrebnim medom zanesti. O kakem medobranju ni govora! Same izvrstne medarice pa zopet zadostno ne pomnožijo števila panjev.

Zato se držim srednje poti. Zmerne rojivke s spekulativnim pitanjem (ako ni dosti zgodnje paše) pripravim do zgodnjih rojev. Vsacega pustim le dvakrat rojiti, potem pa pomagam čebelam trote odstraniti. In če je le količkan letenske in jesenske paše, ni mogoče, da bi bili satniki takih zgodnjih izrojencev z dobrimi maticami, pa tudi njihovi roji, brez zadostne zaloge medu! S tem sem pa tudi zadostil svoji čebelarski nalogi! Vsaj vsi ne moremo prodajati čebel na tuje in tudi — hvala Bogu — treba nam ni! Privoščimo dosti izkupčka pri čebelah temu, ki nima nobenih, ali pa ne zadostnih drugih dohodkov, drugemu pa zopet sladki med in prijetno zabavo! In temu zadnjemu, ki se čebeloreje najbolj veseli, je gotovo najljubše, če dobi od vsacega plemenjaka dva dobra zgodnja roja in v jeseni nekaj skled medu. Potem vzimi kakih 20 močnih plemenjakov, na spomlad proda nekaj rojev in medu in čebelari zopet z veseljem naprej.

(Dalje sledi.)

Odmevi.

I.

Čebelice že pridno izletavajo in nosijo hlačice, kakor marsikatera žena kakega potrpežljivega čebelarja tudi „hlače nosi in gospodar je čez mošnjó“, da prosto po Prešernu govorim; čebelar pa vesel stoji poleg s svojo čedrico v ustih, gleda kako se marsikako zaspano ljudstvo kida iz panja na prvo prašenje in ne zameri posebno, če kaka čebelica brizgne nanj debelo rujavo kapljo; skoraj se tudi veseli prvega pika, s katerim ga je obdarila radodarna čebela, če bi ga le ne bolelo tako, ker prvi piki so hudi; tekom zimskih mescev se jih je čebelar že nekoliko odvadil in vsak tudi ni tako trde kože, kakor „Rôpov oče“, ki samo malo pobezajo, da „zêv“ odstranijo; sicer jih pa malokrat čebela piči. Starega očeta čebele že poznajo in spoštujejo na Rôpovem vrtu gotovo tudi četrto božjo zapoved.

Toda glej spaka! Kam me je zavedel spomin na Rôpovega očeta! Nehote so mi prišli na misel prijetni časi pri Rôpovem čebelnjaku. Ko smo kramljali o čebelah; toda že vsa z urednikom navskriž, ker on bo gotovo pisano gledal, kako jaz mažem drag papir s praznimi marjami, in vsak trenotek se že bojim, da ne vzame svinčnika v roko ter krepko prečrta celo stran.*) V duhu ga vidim, kako maja z glavo ter me kara: Pater, pater, kam boš še zablodil, jezičen si že, kakor stara babnica, ki hoče v petih minutah trem faram dobro ime vzeti; povej že vendar enkrat, kaj pomeni naslov, potem se že še naprej pomeniva, le „fletno“ po vrsti, kakor otroci v šoli. In vem, če bi jaz še dalje žlobudral, gotovo me okrega „z nesnago nemarno“ ter vrže vse v koš. In tega koša se jaz bojim, ker rad bi še marsikaj čebelarjem povedal in hudo bi mi bilo pri srcu, če bi videl mater v urednikovi kuhinji podkuriti za večerjo z mojimi pisanimi neslanostmi. Zatorej k predmetu, pa brez zamere, če se čebelar na pomlad, ko vidi čebele vesele in zdrave, malo razkokodaka.

Kakor mladina in starina spomladi iz zaduhlih sob hiti na plan, da odmeva petja in krika dobrava in log, tako hočem tudi jaz malo pogledati okolu po čebelarskem svetu in povedati to in ono, kar sem zanimivega bral v tem ali onem čebelarskem listu. Če mi pri tem jezik malo čez ojnice uide, prosim udano potrpljenja; če tudi smo v sredi posta,**) človek le še včasih pomisli na pust, ki je bil letos tako dolg. In če pomladno solnce tako prijazno sije, kdo bo nam praznično voljo zavidal; veselega človeka je tudi Bog vesel . . .

* * *

Znana stvar je, da po prvem prašenju ne smemo panjev predstavljati, ker imajo čebele svoj privajeni nalet. O času rojenja je pa to vse drugače. Kraj, kamor se matica usede, si čebele natanko zapomnijo; pogosto vidimo še čebele priletavati na mesto, kjer se je bil prejšnje dni roj usedel. Nekaj posebnega v tem oziru se je pa primerilo Jožefu Zaunerju (Schachingerjeve „Novice“), ki je iz navadnega panja o času rojenja preložil satovje v satnike. Čebele, katere je stresel s satovja, so začele obkroževati njegovo glavo in posedati po njegovem klobuku; tudi matico je videl sestiti na klobuk, na katerem se je o kratkem času nabrala precejšnja kepa čebel. Če tudi je večkrat stresel čebele raz klobuk, so se usedale vendar zopet nanj in celo, ko je šel na drugo stran ulnjaka, so čebele zopet sedle na klobuk. Ker je mislil, da čebele vohajo matičin duh, je šel po drug klobuk, toda čebele so se zopet usedale nanj. Iz tega dogodka sklepa Zauner: Čebele imajo o času rojenja v večji meri lastnost, da lahko slede matico, imajo pa tudi tak spomin, da si natanko zapomnijo kraj, ki jim je bil nekaj časa pomenljiv; toda ne voh, ampak oko jih vodi pri tem.

* * *

Zdaj, ko je pomlad tu, se čuiejo v čebelarskih listih tudi različni glasi o napajanju čebel. Nekaterim se zdi napajanje nepotrebno, drugi je hvalijo.

*) O prevrto da ne! — Op. ured.

**) Članek je bil namenjen že za prejšni mesec! — Op. ured.

Nepotrebno je napajanje pred prvim izletom; po prvem prašenju pa vidimo pogosto čebele, pri lužah, mlakah in gnojnicah srkati kalno vodo. Po prvem prašenju dobra matica začne leči in staviti zalego, kar vsak čebelar takoj pozna, da po prvem prašenju na večer pogleda za trenotek v panje. Panji, katerih okna so pôtna, so že pričeli z zalego. Ker pridejo v pomladnem času še mrzli dnevi, je treba čebelam dajati vode v panj, ker se jih drugače preveč pogubi. Voda naj je nekoliko osoljena, ker čebele iščejo po gnojnicah posebno solnih snovi. Rabimo lahko pri panjih pitalni balon, (voda naj bo mlačna) ali pa postavimo v solnčno zatišje plitvo koritice, katero napolnimo z vodo ter nadeneno vanjo mahu ali rezanice, da čebele ne potonejo; da jih lažje navadimo na napajališče, pomažemo prve dni rob korita malo s strdjo. Prav priprosto, ceneno in objednem imenitno napajanje je opisal tudi g. Lampè v „Slov. čebelarju“ IV. letnik 167. str., istotam l. 1902 str. 87 beremo tudi njegovo hvalo pomladanskega napajanja. Panji niso izgubili toliko živali, razvili so se močno in 14 dni prej so rojili.

Škoduje napajanje torej nikdar ne, koristi pa mnogokrat, ker čebele tudi potrebujejo vode, da strjen med raztope; čebele uživajo namreč le tekočo hrano.

Paziti pa moramo pri napajanju, da čebel ne vznemirujemo, kakor je mir sploh glavna zapoved čebelarstva.

* * *

Marsikak čebelar bi rad svoj vosek lepo obelil, toda znan mu ni noben pripomoček zato. „Amerikanski čebelarški list“ priporoča jeden del žveplene kisline, dobi se v lekarni, med 100 delov vode. Če je vosek že precej čist, zadostuje tudi pol dela kisline, če je pa vosek temen in umazan, vzamem pa dva dela žveplene kisline na sto delov vode. Vosek se položi v tako žvepleno vodo, ki se razgreje do 80°C; stoji naj pa vosek v taki toploti pol ure. Paziti je pa, da se vosek ne prismoči.

* * *

Že v zadnji številki lanskega letnika je gosp. Lampè nemarnim čebelarjem levite bral o snagi v čebelnjaku. Pozor moramo imeti posebno na pajčevinc. Čebele se pogosto zapredejo vanje in kadar matica izleti po plemenu, kako lahko se pri vrnitvi zaleti v pajčevino in panj je ob matico. Čebelarška izvestja iz Linca pa poročajo o preiskovanju dr. Lubbaka, ki je preiskaval in tehtal pajke pred kosilom in po južini ter je preračunal, da bi moral odraščeni mož, ki bi hotel toliko živeža zaužiti, kakor pajk, pod streho spraviti tekom 24 ur dvoje goved, 13 koštrunov, 10 prešičev in 40 centov rib. Proč torej s pajčevinami, in če bi bile tudi od križastih pajkov, ki loterijske številke zapredajo!

* * *

Snaga je sploh prva dolžnost čebelarjeva. Posebno spomladi, ko čebelar čedi dna panjev zimske nesnage, naj ne pozabi dna vsak mesec oprati z močno razredčeno karbolno kislino (dobi se v lekarni). Gravenhorst sloveči

nemški čebelar, se je na ta priprost način obranil gnitja zalege tudi v takih letih, ko so bili vsi čebelnjaki v njegovi bližini okuženi. Pri panjih s pre-makljivim delom, katerim ne moremo odtrgati dna, si pomagamo z gobo, katero pritrdimo na primerno dolgo palico. Tudi uši preženemo s karbolno kislino; 5 % do 10 % karbolne kisline se zmeša z vodo.

Nove panje, v katere nameravamo vsaditi roje, pa namažemo z materno dušico, meliso, izopom ali meto.

* * *

Koliko medu neki povzijejo čebele tekom leta? Bistra švicarska glavica je preračunila, da 30—50 kg in sicer oktobra—januarja 2—5 kg, februarja—aprila 5—15 kg, maja—julija 9—8 kg, avgusta—septembra pa 3—6 kg.

* * *

Prišla je pomlad zelena — poje narodna pesem; cvetice cveto, pisani metuljčki poletavajo od cveta do cveta. Tudi okoli ulnjaka poletava metulj, ki mu pa čebelar nič kaj ni prijazen. Vešča ga le prevečkrat straši ter mu ogloda lepo satovje. Te splošne nesnage in skrbi se lahko reši čebelar, če se drži sledečega ravnanja z voščinami. Vosek navadno kuhamo jeseni, ko se ga več nabere; med letom spravljamo razne drobljance; toda če jih ne segrejemo in stisnemo v kepo. Kmalu so večče pri njih ter jih prepredejo s svojo moljavino. Karel Mahaček je pa videl v severni Nemčiji poleg čebel-njaka star petrolejski sod, poln vode, nizko pri dnu pa pipo. V ta sod je metal ondotni čebelar vse voščene odpadke. Sod je stal na planem, nevihti in solncu izpostavljen. Mahaček je poskusil to. Voda je kmalu postala črna, in ko je čez nekaj časa premenil vodo, je bila tekom jednega tedna zopet umazana. V jeseni pa, ko je kahal vosek, je dobil izvanredno lep in čist vosek. Voda je izlužila vse umazanosti, ki povzročajo, da postane satovje črno. Koliko časa in truda se prihrani s tem, posebno ker se prazni petro-lejski sodi dobijo po ceni pri trgovcih. Vešče pa ne morejo do voska pod vodo.

* * *

Toda, da ne govorim vedno o samih veščah in gnitju zalege, naj stavim raje vprašanje, v koliko cvetičnih čašic mora čebela vtakniti rilček, da si nabere poln želodček medu? Laški čebelar Rauschenfels je opazoval jedno čebelo na detelji. Čebela je obletavala cvetke na 2,5 m² velikem prostoru. Naštel je do 640 čašic, ko je pribrenčal velik metulj in splasil čebelo. V koliko čašic je pogledala čebela preje in kasneje, kdo ve? Nekatero cvetico medijo močno, da čebela kmalu napolni svoj želodček. V južni Afriki medi neka cvetica (*Protea mellifera*) tako močno, da domačini pobirajo med kar z žlico raz njo.

* * *

H koncu še nekaj za kratek čas. Nekateri švicarski čebelarji so si vtepli v glavo, da čebele škodujejo senu. Senu? Seveda! In zakaj? Čebele izsrkavajo cveticam na travnikih redilne snovi!

* * *

Neka druga „brihtna“ glava je tudi trdila, da mu sosedove čebele vrtajo luknje pod njegov pód, češ, čebele letajo pri luknji cel dan ven in noter. Ni si dal dopovedati, da so to oglednice, ki iščejo prostora, kamor bi se roj naselil. Tekel je v mesto k jezičnemu dohtarju, ki mu je le s težavo dopovedal, da ne more pravde začeti proti sosedu.

* * *

Meseca marca so nabori po deželi. Marsikakemu mladeniču to ni prav in s težkim srcem povprašuje svojega dekleta:

Al' me boš kaj rada imela,
Ko bom nosil suktnjo belo?

Smili se nam tudi deklica, ki ljubemu povija v šopek roženkravt in rožmarin. Posebno če je on še čebelar in se težko loči od svojih čebelic. Rad bi mu pomagal, toda kako? Preje so si fantje sekali prste, ali pa so živeli kot divji lovci po strmih gorah.

Prebrisan rekrut na Nemškem jo je pa drugače iztuhtal. Neka „modra“ ženičica mu je nasvetovala, naj spusti dan pred naborom v hlačnico kakih 20 čebel. Stori tudi ti to, dragi čebelar, če se bojiš, da boš potrjen, in boš moral nositi „puškico nabasano“. Toda glej, da se ti ne zgodi, kakor zgoraj imenovanemu Nemu, ki ga je komisija zaradi otečenih nog potrdila — h konjikom!

P.

Dopisi.

Iz beljaške okolice. — Minila je kruta zima in vseoživljajoče solnce vzbudilo je zopet naše ljube živalice. Prvi letošnji izlet imele so pri nas 10. svečana. Mrtvecev nimamo, akoravno je kazal toplomer meseca prosinca po več dni zaporedoma 20—24°C pod ničlo.

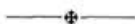
Navdaja me veselo upanje, da je tudi dobro prezimil ves lanski prvi slovenski čebelarski tečaj v prijaznem Šmarju pri Jelšah na Štajerskem. To je bil vzoren panj! Imel je ljubeznjivega gospodarja, svojega izvrstnega zdravnika, dve plemeniti matici in precej živahnega mladega in starega ljudstva. Gosp. zdravnik in gospodar imata se gotovo dobro, saj ni bilo čitati, da bi ju bila kaka nesreča zadela. Da ste naši plemeniti matici živi in čili, priča nam 1. in 2. št. „Slov. Čebelarja“; tudi mlado ljudstvo je gotovo polno življenja, še celo stare čebelice okrevajo na prijetnem spomladnem solncu.

Moder in previden gospodar postavil je vzoren panj, pa tudi na jako primeren kraj k gosp. Jagodiču. Ljubeznjiva gospa Jagodič napolnjevala je piskrce in celice z najboljšim in jako cenim medom, tako da je panj sijajno uspeval. Ker je bila paša dobra in gospodar skrbljiv, je panj tudi rojil, in sicer dvakrat. Prvi roj izletel je v lepe državne vinograde. Tukaj se vidi, kaj pridnost in um zamoreta! Vse je občudovalo velikanske grozde, ki so viseli na različnih trtah, da so se kar šibile. Nehote mi pride v spomin ničeva obsodba naših zagrizenih sovražnikov, ki trdijo, da pride spodnji Štajer zavoljo

trtne uši v desetih letih popolnoma na kant. Res je žalosten pogled na gorice okrog sv. Volbenka v Gornjih Halozah. Ogledavcu lahko pamet zastane, ko gleda zanemarjene velikanske vinograde v ugodnih legah. Ako bi vsak gošpodar vsako leto le toliko vinograda prekopal in na novo zasadil, kolikor ga pokrije s svojim truplom, imel bi v nekaterih letih vzoren vinograd, kateri bi mu trud obilno poplačal.

Drugi roj izletel je po dokončani paši v bližno vas, in pri kupici izborne kapljice oživel je tako, da je prijetno šumljanje blagonosno vplivalo na vse navzoče, v srcih pa se je obudila želja, da se prihodnjo jesen zopet snidemo na drugem slov. čebelarskem tečaju. Kje? Kamor bodeta matici izleteli!

„Stara čebela“.

Raznoterosti.

Koliko se v Evropi pridelava medu in voska na leto? — Po statističnih podatkih preteklega desetletja se pridelava v Evropi na leto:

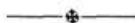
medu	80.000 ton	v vrednosti	4,400.000 K
voska	15.000 „ „ „	27,000.000 „

Na posamezne dežele se razdeli število panjev in pridelek sledeče:

Nemčija	1,910.000	panjev,	20.000	ton medu,	10·4	kg medu na vsak panj.
Španija	1,690.000	„	19.000	„ „	11·2	„ „ „ „ „
Avstrija	1,550.000	„	18.000	„ „	11·6	„ „ „ „ „
Francozsko	950.000	„	10.000	„ „	10·5	„ „ „ „ „
Holandija	240.000	„	2.500	„ „	10·4	„ „ „ „ „
Belgija	200.000	„	2.000	„ „	10·—	„ „ „ „ „
Grško	30.000	„	1.400	„ „	46·6	„ „ „ „ „
Rusija	110.000	„	900	„ „	8·1	„ „ „ „ „
Dansko	90.000	„	900	„ „	10·—	„ „ „ „ „

Iz te, seveda le približne slike je razvidno, kolike koristi donša čebeloreja, dočim je to le ona množina medu, ki se ga prodaja v mesta, oni med pa, ki se porabi doma, ki se prodaja na deželi med prosto ljudstvo in v manjše kraje, za kojega statistika torej niti ne vé, znaša še gotovo nad polovico zgoraj navedene množine. Delajmo tedaj za napredek in prospah čebeloreje!

Jurančič.

Čebelarski učni tečaji

na avstrijski čebelarski šoli na Dunaju.

Na avstrijski čebelarski šoli centralnega društva za čebelorejo v Avstriji, katera šola se je ustanovila povodom petdesetletnice vladanja cesarja Njega Veličanstva Franc Jožefa I., se bodo vršili v letu 1902. sledeči učni tečaji:

I. Glavni tečaj,

kateri ima namen vzgojiti čebelarske mojstre (Bienenzuchtmeister) in učitelje čebeloreje (Bienenzuchtlehrer); ta tečaj bo celodneven, se bo pričel v ponedeljek dne 8. junija t. l. ob 7. uri zjutraj in končal v nedeljo, dne 21. junija t. l.

Pouk bo obsegal vso teorijo in prakso iz čebelarske stroke. Kdor se hoče tega glavnega tečaja udeležiti, mora biti najmanj 20 let star in mora imeti že podlago o teoriji in praksi v čebelarstvu. Oni, ki imajo daljšo čebelarsko prakso, imajo pri vsprejemu prednost. Sprejelo se bo samo 15 do 20 udeležnikov.

Oglasila s podatki o starosti, stanu in kraju bivanja naj se pošljejo najkasneje do 1. maja na društveno pisarno, Wien I. Schauflergasse Nr. 6, do 18. maja pa se bo prosilcem naznanilo so li vsprejeti ali ne.

Centralno društvo je že sedaj storilo korake za podpore nepremožnim; obrnilo se je do visokih deželnih zastopov za štipendije.

20. eventuelno 21. junija bo preskušnja, katere se udeleže razven udeležnikov tečaja lahko tudi drugi čebelarji. Spričevalo izkazuje sposobnost za čebelarskega mojstra ali za učitelja čebeloreje.

Pouk in preskušnja sta brezplačna.

Program in druga natančnejša obvestila se dobe iz društvene pisarne centr. društva na Dunaju.

II. Mali tečaj

bo 3., 6., 24. in 27. junija, 1., 4., 8. in 9. julija ter 19. in 23. septembra t. l.

Ta razdeljeni tečaj vršil se bo v navedenih 10 dneh vedno popoldne od 4. do 1/2 8. ure in ima namen, začetnike in nečebelarje vpeljati v popolno čebelorejo. Udeležniki dobe koncem tečaja obiskovalno spričevalo.

Obiskovalci tega tečaja morajo biti vsaj 18 let stari in lepega vedenja; oglasijo naj se najkasneje do 2. junija v društveni pisarni pismeno ali osebno.

Pouk je tudi v tem tečaju brezplačen.

Centralno društvo za čebelarstvo v Avstriji.

Pozor čebelarji!

Mednarodna čebelarska razstava na Dunaju (Parkring, Blumensäle) je tako lepa, bogata in zanimiva, kakoršne še ni videl svet! — vsaj tako se je izrazil čebelarski očak dr. Dzierzon, ki si jo je že ogledal. Ta sloveči mož je že nekaj videl, in če se on tako izrazi, mora biti ta razstava nekaj posebnega. In res je tako! Pojdite in prepričajte se še Vi, dragi čebelarji, pomnil jo bode vse žive dni! Našli bode gori tudi naše znanke, 25 panjev čebel v društvenem čebelnjaku, ki dela čast v prvi skupini. Kdor se noče o praznikih na pot podajati in hoče Velikonoč pri svojih praznovati, naj po praznikih napolni culo s kolačem in gnjatjo ter se popelji za par dni

na Dunaj, vsaj letos mu bodo čebele to pot obilno poplačale, ker bo tako zelo dobro leto. Do 26. t. m. se še vsakdo lahko premisli, bi šel ali ne, pozneje bo prepozno, ker bo minila taisti dan razstava, kakoršne ne bo marsikdo izmed nas več učakal.

Urednik.

V a b i l o

k

čebelarškemu tečaju,

ki se priredi dne 28. in 29. junija **pri Sv. Andražu v Slov. goricah na Štajerskem** začetnikom čebeloreje; drugi dan bo znanstvena razprava za zrelejše čebelarje. Tečaj se bo končal z zabavnim večerom. Kdor želi udeležiti se tečaja, naj blagovoli to naznaniti podpisanemu prireditelju **do 20. junija**, da je mogoče poskrbeti potrebnih zavetišč. Želeti je, da se oglasi mnogo udeležencev, zlasti izmed inteligence. Število udeležencev je neomejeno, pristop je prost in za vsakega. Natančni vspored se bo svoječasno naznanil.

K prav obilni udeležbi vabi

Jan. Jurančič

čebelar in učitelj čebeloreje.

Pošta Sv. Andraž v Sl. gor. pri Ptuj, Štajersko.

Vsem častitim udom in sotrudnikom vesele velikonočne praznike!

Francoske panje (Drory) izdeluje popolnoma pravilno ter iz dobrega lesa, z vsemi pritklinami, spredaj dvostenate po 8 K mizar **Ivan Puc** v Ljubljani, Tržaška cesta.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

 Pravi čebelni vosek

kupuje vsako množino po visoki ceni

Fr. Schupeutz

v Ljubljani.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik **Mihael Rožanec**. — Lastnik **»Slovensko čebelarско društvo«**.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.